

*Colegiul Richard Wurmbrand , Iasi*

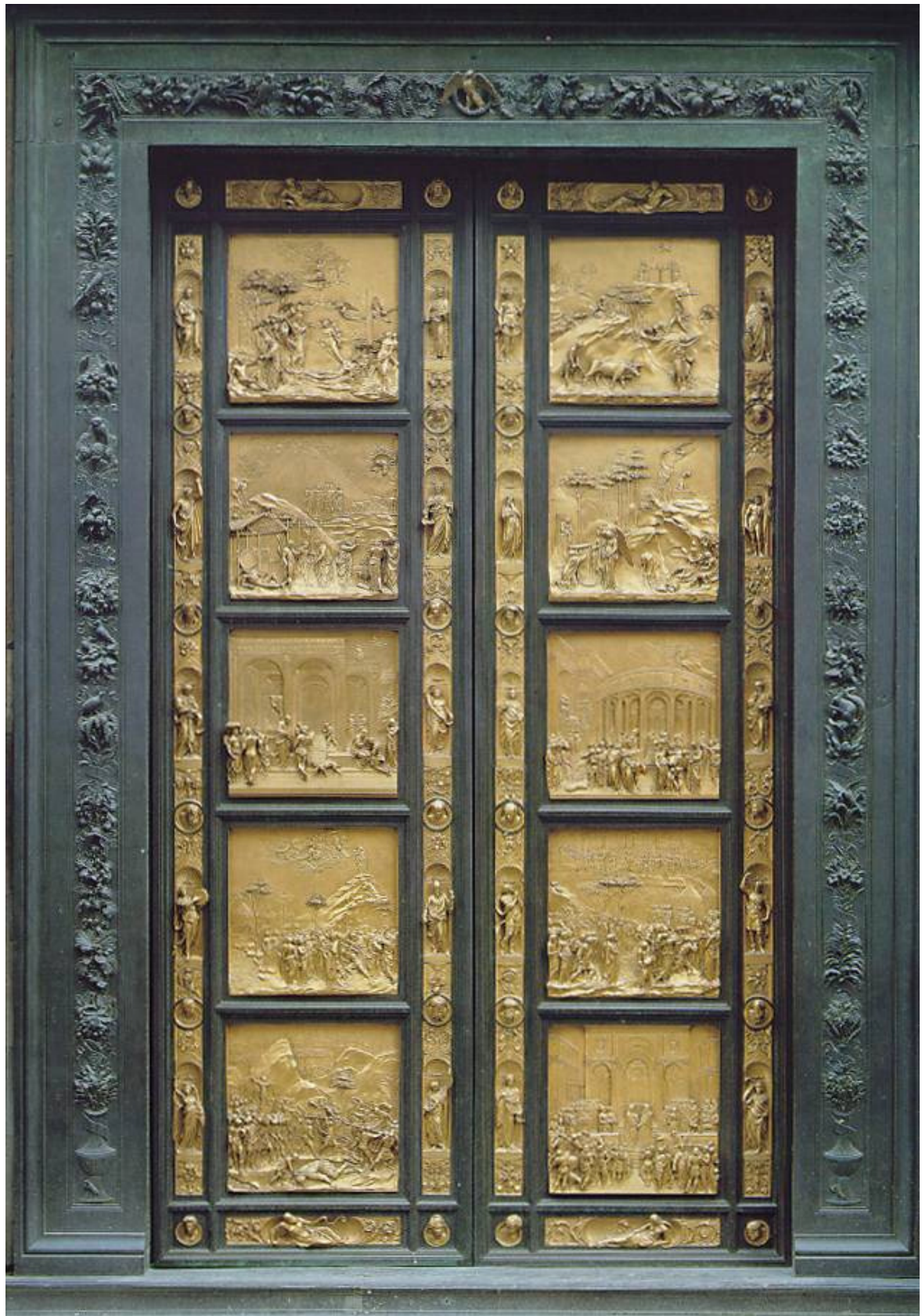
**Januarie, 2011**

# Excelsi - vis

**Clasa a XII-a A**

**Diriginte,**

*Prof Chelariu Brandusa*



## Cuprins

<i>Cuvânt înainte .....</i>	<i>4</i>
<i>Îndrăznește să visezi.....</i>	<i>5</i>
<i>Un vis pentru țara mea.....</i>	<i>6</i>
<i>Psihanaliza viselor.....</i>	<i>7</i>
<i>Visul în lumea cărților .....</i>	<i>8</i>
<i>Visurile profetice din Biblie .....</i>	<i>9</i>
<i>Visul unui adolescent.....</i>	<i>10</i>
<i>Suntem conștienți de subconștient?!?!.....</i>	<i>11</i>
<i>Vis pentru viața mea.....</i>	<i>12</i>
<i>Vis pentru viața mea.....</i>	<i>13</i>
<i>...ce fac cu viața mea...? .....</i>	<i>14</i>
<i>Un vis frumos pentru țara mea!.....</i>	<i>15</i>
<i>Un oraș de vis .....</i>	<i>16</i>
<i>Recenzia unui film-vis.....</i>	<i>17</i>
<i>Visuri profetice - partea a doua .....</i>	<i>18</i>
<i>Între vis și realitate.....</i>	<i>19</i>

## **Cuvânt înainte**

Creația noastră ne adună visele de până acum. Sperăm că printre paginile sale, vă veți regăsi propriile năzuințe sau ambiții pierdute. Poate chiar veți adopta un nou vis. Aveți o colecție eterogenă din care să alegeți: fie că este vorba de visele profetice ale Bibliei, de dorința sinceră de bine pentru propria-ți țară, de psihanaliză, de lumea cărților, de un oraș-model, de o recenzie deosebită sau de așteptări de la viață, garantăm că un vis preferat se află în stocul lucrării noastre.

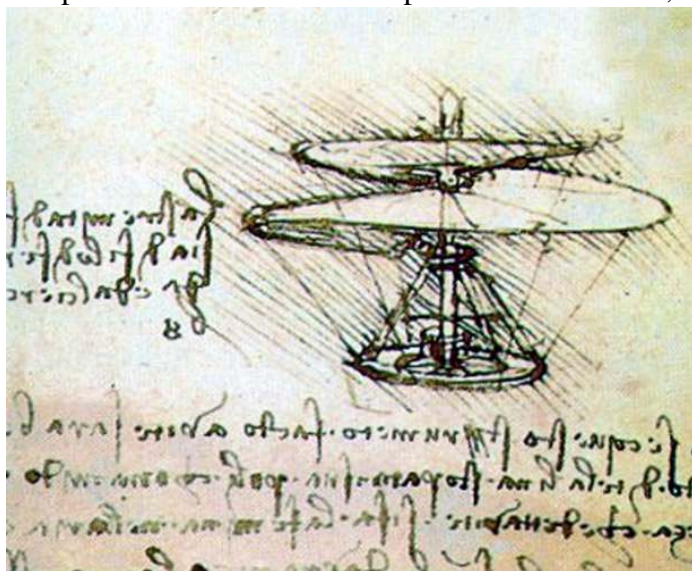
***Lectură plăcută!***

***Visătorii clasei a XII-a Aaaaaaaa***

# Îndrăznește să visezi

*Emanuela Creangă*

Cine poate afirma ca visele nu pot deveni realitate, că nu pot prinde viață? Cine susține cu toată tăria că nu există posibilitatea ca ele să se materializeze?



Majoritatea oamenilor sunt încredințați că realitatea este atât de dură încât la contactul cu ea visele sunt spulberate. Datorită experiențelor prin care au trecut, datorită condițiilor grele de trai, datorită pesimismului, oamenii își pierd speranța, încetează să viseze. Mulți renunță la ceea ce și-au propus datorită greutăților, obstacolelor interpuse între ei și ideal. Oamenii își doresc cu totul altceva decât ceea ce sunt obligați să facă datorită condițiilor nefavorabile

și se resemnează trăind într-o existență monotonă și tristă. O încercare sau mai multe ce nu sunt încununate cu succes duc la ideea că nu are rost să continui în ceea ce îți dorești, că visele tale sunt sortite eșecului. Lumea tinde să renunțe la multe idealuri, să lase pe alții să aleagă în locul lor, să fie tot mai pesimistă. Mulți nu au nici măcar curajul să încerce să realizeze ceva, și nu e de mirare, pentru că ceea ce văd în jurul lor îi afectează.

Cu toate acestea au fost oameni care au îndrăznit, care indiferent de vremurile potrivnice au mers mai departe, au muncit din greu și au reușit. Visele lor au devenit realitate. Omul a văzut luna, a văzut cât e de frumoasă și a dorit să ajungă la ea. În 1966 Neil Armstrong a pus piciorul pe lună. Un vis al omenirii a devenit realitate. De asemenea toate progresele lumii la început nu au fost decât niște dorințe pentru o lume mai bună, mai frumoasă, pentru o existență mai ușoară. După multă muncă ele au fost realizate.

Martin Luther King a avut o mare dorință. A visat că într-o zi toți oamenii vor fi egali. Într-o zi ei nu vor mai fi judecați după culoarea pielii lor. A visat că "fiii foștilor sclavi și fiii foștilor stăpâni de sclavi vor putea sta împreună la o masă a frăției." Visul său a fost un vis despre viitor, un vis care a mers dincolo de istorie, dincolo de prezent, devenind realitate. Prezentul astăzi ne învață că visele sunt pentru visători, și de cele mai multe ori aceste vise se năruiesc în contact cu realitatea crudă. Dar, o viață întocmai ca aceea a lui Martin Luther King Jr. ne dă speranță. E o speranță că într-o zi, mai devreme sau mai târziu visele, ambițiile se împlinesc dacă sunt motivate de un gând bun.

Nouă nu ar trebui să ne lipsescă curajul, voința, perseverența, speranța, dar mai ales credința. Credința că într-o zi vom reuși tot ce ne-am propus, tot ce ne dorim. Niciodată să nu dăm înapoi, niciodată să nu renunțăm indiferent de greutăți.

*“Fiecare zi din viața omului este o noapte întunecată. Nimeni nu știe ce se va întâmpla în următorul minut și chiar și așa oamenii merg înainte. Pentru că ei cred. Pentru că au credință.”* **Paulo Coelho.**

*“Când îți dorești ceva cu adevărat, tot Universul conspiră pentru îndeplinirea visului tău”* **Paulo Coelho.**

## Un vis pentru țara mea

*Victoria Rîbca*

Timpul a trecut...suntem în 2011 și cu fiecare an ce trece conștientizăm că odată cu el au trecut multe lucruri din viața noastră. Au trecut luni, au trecut săptămâni peste care galopam, au trecut zile care ni se păreau o veșnicie, ore insuportabile și minute emoționante, dar odată cu ele am pierdut și visele noastre. Unele au devenit mai aproape...altele nici nu ne amintim că au existat.

Când eram mică visam să cresc îndeajuns de mare ca să pot vindeca oamenii din țara mea, să pot ajuta orice ființă ce putea și accepta să fie ajutată. Mă bucuram așa de mult la adierea vântului peste coroana măreață a copacilor verzi și visam să plantez și eu odată câteva rădăcini în pământul pe care-l consideram al meu, pentru ca alți copii la rândul lor să se bucure și să viseze la fel de mult cum o făceam eu. Visam la lucruri marețe, care mi se păreau foarte aproape de mine în țara pe care o consideram a mea, în care simțeam sigurată și protecție. Așa cum o face și acuma, timpul s-a spulberat și atunci și odata cu el și visele mele. Am tot întâlnit pacienți lipsiți de încredere și medici iresponsabili. Am avut trista ocazie să văd cum viața părăsește trupul celei mai dragi persoane la acel moment din viața mea ... Astfel visul meu de a vindeca oameni a plecat. Peste ani acei copaci pe care-i iubeam s-au stins, nu au fost arși de soare sau uscați din cauza lipsei de apă, ci pentru că au fost tăiați...de oameni. Și visele s-au stins, văzând realitatea crudă cu alți ochi, cu ochii prezentului. Am din ce în ce mai mult senzația că mă plimb într-o țară străină, printre oameni care vorbesc altă limbă decât a mea. Oameni ale căror vise nu s-au realizat pentru că nu au existat. Mă îngrozesc tinerii care merg purtați de val fără să știe care le va fi viitorul și mă deprimă bătrânii care au ajuns să fie umiliți după o viață de muncă. Mă întristează copiii cu mâna întinsă de care mulți se îndură, ca mai apoi să vezi nemulțumirea pe față lor pentru o bucată de pâine și strălucirea din ochii lor pentru o hârtie .

Mă plimb dintr-o țară în alta, trec granițe pentru a căuta și a găsi un loc mai bun. ceva diferit, undeva unde un vis ar putea deveni realitate. Mulți



tineri fac la fel: “fug” din țara în care le-au fost spulberate visele pentru a găsi țara în care, din păcate, nu este nimeni care să te încurajeze. Astfel, tot mai des, visul nostru se îndreaptă spre o altă țară îndepărtată de tot ce-ți este cunoscut. Care e țara visului meu?! Aceea în care s-a născut și în care nu mi s-au dăruit șansele realizării lui, cea de care am încercat să fiu atașată ca și un organ unui corp străin, sau cea spre care sper să mă îndrept cu pașii grăbiți?! Sunt un singur om și nu pot face totul, dar nu voi refuza să fac ce pot pentru că nu le pot face pe toate. Acum continui să visez, dar nu pentru ca să încetez vreodată, continui din cauza deplinei încredințări că aceste dorințe vor fi ascultate în țara pe care mi-a făgăduit-o Autorul viselor, speranțelor. El este Visătorul, iar eu unul din visele Lui. Continui să-mi doresc lucruri mari, prin credință, să fac ce pot face pentru țara în care sunt...temporar

## Psihanaliza viselor

*Iuliana Chiriac*

Visele reprezintă o oportunitate de autocunoaștere. Ele sunt expresia prin care sufletul caută să mențină integralitatea ființei noastre pe calea evoluției personale, eliberându-ne în același timp de vechile atitudini care, ținându-ne prizonieri ai trecutului, nu ne mai sunt de nici un folos. Singurul limbaj pe care-l cunoaște sufletul este cel al simbolurilor. În general putem clasifica astfel visele: 1 - Vise simbolice; 2 - Vise compensatorii; 3 - Vise legate de starea de sănătate; 4 - Vise legate de găsirea soluțiilor unor probleme; 5 - Vise telepatice; 6 - Vise premonitorii; 7 - Vise lucide; 8 – Coșmaruri.

Să nu uităm că ideea de subconștient a fost impusă de către FREUD din necesități practice, și nu filosofice. FREUD (în cap. al VII-lea din “ Interpretarea viselor “) explică ce este subconștientul (inconștientul la FREUD), cum funcționează, cu ce se deosebește de alte părți ale psihicului și în ce relație se află cu acestea. Sunt chestiuni care vor fi reluate pe parcursul dezvoltării teoriei freudiene, punctul cel mai important fiind “ Ego și Id-ul “ (1923).

### *Au visurile vreo semnificație?*

Deși oamenii de știință continuă să dezbată această problemă, pentru cei mai mulți oameni visurile sunt pline de semnificații. Visurile sunt folositoare pentru a învăța mai multe despre sentimentele, gândurile, comportamentul, motivele, valorile celui care le-a visat. Mulți descoperă că visurile îi pot ajuta în rezolvarea problemelor pe care le au. Mai mult, artiștii, scriitorii și oamenii de știință sunt adesea inspirați de visurile lor.



### *Este normal să avem coșmaruri?*

Coșmarurile sunt foarte frecvente printre copii și destul de dese printre adulți. Adesea, coșmarurile sunt cauzate de stres, experiențe traumatizante, dificultăți emoționale, droguri, medicamente sau boală. Există oameni care au frecvent coșmaruri ce nu au legătură cu viața lor reală. Studii recente sugerează că acești oameni tind să fie mult mai deschiși, senzitivi, încrezatori și emoționali decât oamenii obișnuiți.

Pot visurile să prevadă viitorul?

Există multe exemple de visuri care par să prezică evenimente viitoare. Cauzele unora dintre acestea pot fi coincidența, o memorie defectuoasă sau legături inconștiente cu informații deja

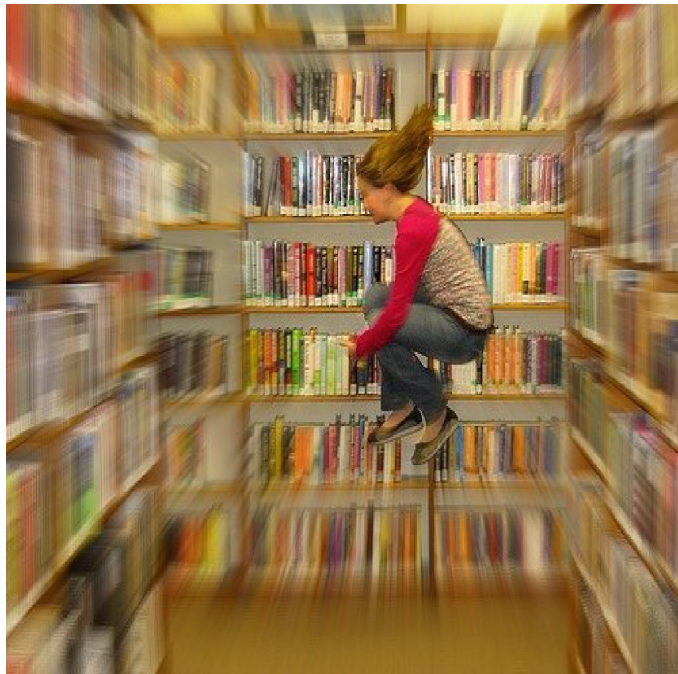
cunoscute. Unele studii de laborator au condus la visuri predictive, clarviziuni și visuri telepatice; rezultatele acestora au fost însă foarte variate atât timp cât aceste visuri sunt dificil de studiat în condiții de laborator.

***Există oameni care visează în culori și pot eu învăța cum să fac acest lucru?***

Studiile arată că cei care sunt în contact frecvent în starea de veghe cu culorile tind să-și amintească mai multă culoare în vise. De asemenea, am observat că aceia dintre noi care au crescut cu TV alb-negru au mai multe vise alb-negru. Nu am cercetat în mod corespunzător acest lucru însă, e o observație personală.

## Visul în lumea cărților

*Gianina Scurtu*



În noaptea timpului pierdut, în tăcerea selenară a stratului de praf ce persistă parcă din veacuri, încet, gemând sub povara clipelor trecute, revine la viață o poveste!

Toamna cu razele ei blânde luminează și-acum, din străfundul memoriei, poarta prin care pătrundem în lumea cărților, poartă pe care scrie ABECEDAR. O lume din care putem alege cu ce ne să ne hrănim setea sufletului: fie cu poveștile copilăriei, fie cu romanele adolescenței; romanul psihologic (conturând limitele și frumusețea ființei umane), tainele științei sau ale istoriei ne cheamă spre un orizont din ce în ce mai îndepărtat al cunoașterii.

Înțelegi și rezolvi mai bine problemele vieții cu cât această lume minunată a cărților îți oferă o puritate a gândirii proporțională cu dorința și stăruința în dorința de a-i cunoaște pe oamenii acestei lumi minunate. Prin carte, un suflet lăsat pe un raft, descoperi soluții pentru propriile probleme, raportându-te la cum au rezolvat alții probleme asemănătoare.

Rodul cel mai de preț al acestei lumi este acela care te ajută să înțelegi mai bine cine ești, care-ți sunt limitele și că acea parte a ființei umane însetată după frumos, bine și după a fi iubită a fost creată să fie și să rămână veșnică!

Și încet povestea declară auditoriului durerea expeditorului.....

E liniște. Un glas suav parcă șoptește: „asta e lumea noastră, o lume a.....”. Fraza e întreruptă de o bruscă apariție, stranie și plăcută în același timp.

- Domnule bibliotecar, e bine să vă revăd. Am avut destule de făcut în vacanță, dar viața lipsită de însoțitorii dumneavoastră este fără farmec.

- O, mă bucur că și altcineva împarte această lume cu mine! E minunat să te revăd, cât despre prietenii noștri, tocmai îmi spuneau o poveste.

- O poveste e ceea ce aș vrea și eu să aud acum.



- Dacă-ți dorești cu adevărat ce vor cărțile să-ți spună, trebuie ca liniștea să înghită fiecare colț pierdut al ființei tale. Poveștile au nevoie de un public cu inimile treze pentru a putea fi înțelese. Ascultă cu inima ce spun paginile lor!

Fiecare carte are povestea ei, o întreagă istorie care își pune pecetea pe tine oricât te-ai feri. Și pe cei din clasa a XII-a i-au cuprins poveștile!

## Visurile profetice din Biblie

*Mândria omului și judecata lui Dumnezeu – Daniel 4 & Fapte 12:21-23*

*Daniel Nistor*



Între anii 605-562 î.Cr., împăratul marelui imperiu babilonian, Nebucadnețar a declarat oficial o experiență în care Dumnezeu l-a umilit și reabilitat, în urma căreia el l-a recunoscut pe Dumnezeu, în mod public, ca fiind Suveranul universului. Acest fapt are la bază un vis profetic, tulburător atât pentru împărat cât și pentru Daniel, cel care i l-a interpretat. În visul lui, Nebucadnețar vede un copac înălțându-se către cer, care este atât de uriaș și roditor încât oferă umbră, hrană și adăpost pentru animale și păsări. La momentul potrivit, un străjer sfânt din cer dă ordin pentru tăierea copacului, lăsând din el numai o buturugă. Daniel îl interpretează astfel: copacul îl reprezintă pe Nebucadnețar ca împărat al marelui imperiu neo-babilonian – și, după cum copacul a fost tăiat și Nebucadnețar va fi coborât din poziția sa la o existență animalică, șapte perioade de timp, până când va înțelege că nu el este mai presus de toate. Daniel îl informează pe împărat că această hotărâre vine de la Cel Preaînalt și îl sfătuiește să-și îndrepte căile, pentru ca împărăția lui să poată dăinui, însă acesta nu-i ia în seamă sfatul. În timpul domniei lui, Babilonul a devenit capitala cea mai măreață din vremurile antice. Ziduri masive dublate de șanțuri cu apă înconjurau capitala, incluzând templele lui Marduk și Ishtar. Lei și dragoni din ceramică smălțuită marcau începutul impresionant al străzii procesiunilor care ducea către luxosul palat regal. De asemenea, împăratul a construit pentru regina lui medă, grădinile suspendate pe care grecii le considerau una dintre cele șapte minuni ale lumii. Lăudându-se cu toate aceste realizări, Nebucadnețar este lovit pe neașteptate de licanotropie (stare de nebunie în care bolnavul se imaginează a fi devenit lup), prin judecată divină, este deposedat de împărăție și izgonit să trăiască printre animalele câmpului, pentru o perioadă denumită “șapte vremi”. Când îi revine rațiunea, este reinstaurat ca împărat și recunoaște printr-o proclamație oficială că Cel Preaînalt este Atotputernic peste oastea cerului și peste locuitorii pământului, apoi lăudându-L și slăvindu-L mărturisește că Împăratul cerurilor este drept și adevărat în toate căile Sale și are putința să-i smerească pe cei mândri.

Tot ce a fost scris mai înainte în Biblie, a fost scris pentru învățătura noastră, de altfel, nici nu văd un lucru mai imperios decât acela de a atinge scopul acestor relatări. Împăratul Irod Agripa I a avut parte de o judecată divină mult mai aspră: *Într-o zi hotărâtă<sup>1</sup>, Irod s-a*

<sup>1</sup> Istoricul contemporan Flavius Iosefus ne spune că Irod s-a dus la Cezareea pentru a da spectacole în cinstea împăratului Claudius. Fiind îmbrăcat într-o mantie foarte strălucitoare, lingușitorii săi l-au aclamat ca pe

îmbrăcat în mantia regală, s-a așezat pe scaunul de judecată și a ținut un discurs poporului. Adunarea a strigat: „Acesta este glasul unui zeu, nu al unui om!“ **Imediat l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu, și și-a dat suflarea, fiind mâncat de viermi** (Fapte 12:21-23 NTR). Motivul aici, la fel ca și în visul profetic al lui Nebucadnețar, care a atras judecata divină, este faptul că Irod nu l-a proslăvit pe Dumnezeu (adică a păcătuit). Contrastând cu acest lucru, avem darul nemeritat de a vedea ce înseamnă să Îl proslăvești pe Dumnezeu, în viața lui Isus Cristos, Fiul Lui. Dumnezeu este sfânt și drept – este atât de curat încât ochii Lui nu pot privi nelegiuirea, adică, orice eșuare în a-L arăta pe Dumnezeu prin purtarea, vorbirea și gândirea noastră este o insultă condamnabilă la adresa unui Dumnezeu Sfânt. De asemenea, El este drept, prin urmare, trebuie să pedepsească păcatul. Deși noi am eșuat și nu o să reușim niciodată, pe acest pământ, să fim perfecți – așa cum ne poruncește Dumnezeu - în dragostea Lui, Isus Cristos a venit pe pământ, a trăit în trup și prin tot ce a gândit, spus și făcut El vreodată ni l-a făcut cunoscut pe Dumnezeu Tatăl, ne-a arătat cât de glorios și desăvârșit este El. Trăind o viață fără păcat, într-o supunere totală față de Tatăl Său, a putut să fie singurul substituit pentru oamenii păcătoși – vrednici de moarte - care se pocăiesc și se încred în El ca fiind singura Cale de a fi împăcați cu Dumnezeu. Isus, pe



cruce, a suferit mânia atotputernică a Tatălui Său pentru aceștia, El Cel nevinovat a murit, pentru ca acei care se încred în jertfa Lui să poată fi reconciliați cu Dumnezeu. El a fost înviat, fapt care a atestat că plata păcatului a fost achitată pentru aceia care cred în El. Apoi S-a înălțat la cer, de unde și domnește la dreapta Tatălui Său. Un singur Om ne poate împăca cu Dumnezeu, ne poate da viața veșnică – privilegiul colosal de a-L cunoaște pe Dumnezeu (Ioan 17:3) – și ne poate scăpa în ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu: Isus, Fiul Lui, este Acela! Cheamă-L astăzi și împacă-te cu Dumnezeu!

***Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape. Să se lase cel rau de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând. Oricine crede în El, nu va fi dat de rușine; oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.*** (Isaia 55:6-7; 28:16; Ioel 2:32)

## Visul unui adolescent

***Simona Amarghioalei***

Mergeam pe stradă și visam, era o zi însorită, iar razele soarelui ce se răsfrângeau printre crengile copacilor îmi încântau privirea. Visul meu era cum să experimentezi o mare de sentimente fără să te rănești. Mă gândeam la prieteni, la univers, la tot felul de chestii și zâmbeam mereu. Oamenii care treceau pe lângă mine se uitau ciudat de parcă era interzis să zâmbești de unul singur; cuprinsă de febra visului, am început să nu mai dau atenție la trecători și aveam privirea mereu orientată în sus spre cerul albastru și senin. Bucuria mea creștea în fiecare secundă, mai mult și mai mult până când, la un moment dat, cineva m-a trezit brusc. Era o persoană pe care nu o cunoșteam și a intrat în vorbă cu mine într-o formă brutală. Mă uitam la ea cu dispreț din cauza modului urât în care mi s-a adresat și mi-am

---

un zeu, iar Irod nu i-a muștrat. În acele clipe l-au apucat niște dureri îngrozitoare, murind după 5 zile (vezi Iosefus, Antich., 19.8.2)



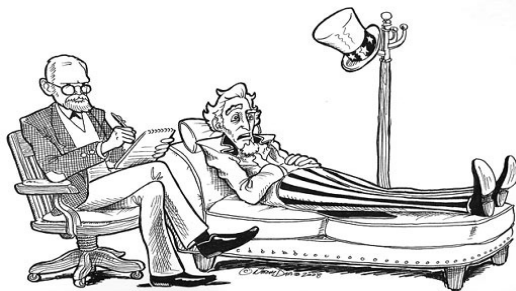
continuat drumul. Desigur ce imi spusese aceea persoană era lipsit de importanță, dar nici eu nu știu de ce am reacționat așa. Încercând să intru din nou în atmosfera visului am realizat ca e imposibil și mai bine mi-aș lua gândul. Din zambetul frumos pe care îl purtam pe buze cu câteva secunde înainte de acea întrerupere, nu mai ramasese nimic; devenisem serioasă, eram din nou în lumea reală, din nou în mediul plictisitor al străzilor aglomerate și zgomotoase. Tragică viață...dar trebuie să trăim cu ea. Desigur răspunsul la întrebarea mea: cum să experimentez o mare de sentimente fără să mă rănesc, a ramas în aer. Poate o să mai am șansa să mă pot concentra tot visând la acest raspuns.

## Suntem conștienți de subconștient?!/?!

*Emil Pânzaru*

Nu putem nega faptul că ne desfășurăm activitățile de zi cu zi în lumina unui interes (fie bun, fie rău). Dar, deseori, chiar când am obținut ceea ce credeam că ne doream, suntem dezamăgiți. Nemulțumirea e datorată diferenței între ceea ce vrem și ceea ce obținem. Totuși ele nu s-au contrazis dintotdeauna.....unde, cândva, am pierdut pur și simplu șirul. Sunt de vină schimbările bruște din viețile noastre? Nu știm și nici nu mai are importanță. O întrebare cu o pondere mai mare e: cum putem urmări „firmiturile” către ceea ce avem nevoie cu adevărat?

Celebrul psihanalist Sigmund Freud (6 mai 1856 - 23 septembrie 1939) a răspuns acestei întrebări. El a cercetat locul în care se ascund „ceea ce avem nevoie”și „adevărul eu”, acea cameră a ființei noastre unde își duc nestingherite existența nevoile noastre primordiale, vise înăbușite, năzuințe uitate sau de neiertat: subconștientul. Teoria subconștientului nu-i aparține lui Freud. Înainte ca lumea să-i cunoască pe Freud și pe obiectul studiului său, psihanaliza, William James, unul dintre cei mai importanți psihologi ai secolului XIX, vorbea în cartea sa „Principiile Psihologiei” despre felul în care mulți alți filozofi și psihologi (printre care și Schopenhauer, Janet, Binet) au descris noțiunea de subconștient. Meritul lui Freud constă în găsirea a ceea ce el numea „covorul roșu către subconștient”: visele și dorințele refulate.



Dar de ce visăm? De ce trebuie să ne ascundem gândurile.....sau de ce nu? Vedem că soluția lui Freud oferă mai multe întrebări decât răspunsuri. Până la urmă „a ieșit ce a ieșit” (cum ar fi spus Arghezi); ceea ce a ieșit a schimbat lumea psihologiei pentru totdeauna și urma să aibă reverberații în artă, politică, educație și în multe alte subiecte care aparent nu au legătură cu psihanaliza.

Nesatisfăcut de persistența misterelor, Freud a refăcut imaginea psihicului într-un portret inedit. Psihologul austriac a conchis că în fiecare om matur există, în realitate, trei persoane: un copil (id-subconștientul), adultul însuși (ego) și ceva mult mai mult (super-ego). Id este acea parte a psihicului nostru care conține nevoile de bază (protecție, atenție, iubire, încredere). Este infantil în natură: el vrea satisfăcute aceste dorințe fără a ține socoteală de consecințe, întocmai ca un copil care nu poate fi convins cu argumente că nu i se poate cumpăra jucăria X. VREA, și atât (Freud afirma că funcționează după „principiul plăcerii”).



Super-ego se opune direct lui id. Așa cum sugerează și numele, el reprezintă tot ce este deasupra noastră. Super-ego nu acceptă nici el compromisuri. Este acea parte a noastră care ne spune că ÎNTOTDEAUNA putem face ceea ce este bine, corect, cinstit. Între cele două, aflați în continuă comunicare cu super-ego și id, suntem noi: eu care scriu, tu care citești. Noi luăm decizii, judecând ofertele celorlalte două instanțe. Dacă ar fi să facem doar ceea ce ne dorim, lumea ar degenera în haos și am primi o pedeapsă pe măsură. Pe de altă parte,

oricât de mult am încerca, nu reușim să facem întotdeauna ceea ce este corect. Ego încearcă să păstreze un echilibru: satisfacerea moderată a dorințelor, în limitele a ceea ce este permis. Noi comunicăm constant cu id. Aspirații irealizabile și traume sunt trimise din conștient (ego) în subconștient (id). Oricât de mult am pretinde că nu fac parte din noi, negându-le constant și separându-ne conștient de ele, nu ne putem rupe de id și prin asta nici de aceste dorințe. Ele reprezintă puntea de legătură între ceea ce vrem și ceea ce avem. Visele sunt limba acestor dorințe ascunse (sau dorințe „refulate” cum le numea Freud); ele descriu logica ilogicului, voalează id-ul și renasc în conștient ascunsul.

Rolul psihanalistului este să „traducă” visul, să-i confere un răspuns logic pacientului, să-i explice ceea ce are el nevoie. Paradoxul este că pacientul însuși dă răspunsul prin coșmar, dar nu poate sau nu vrea să-l înțeleagă.

Noi, proprii noștri pacienți, încercăm să ne tratăm constant atitudinea. Poate că ne-ar ajuta mai mult întrebările: „La ce visezi?” și „Ce-ai visat?”.

## Vis pentru viața mea

*Petronela Răileanu*



Am putea spune că visele părinților se împlinesc adesea prin copiii lor. Tatăl care și-a dorit să fie doctor își vede fiul ajuns doctor, sau mama care a vrut să devină avocat își îndrumă fiica spre Facultatea de Drept.

Povestea mea este cea a unei persoane care luptă în fiecare zi pentru a-și vedea visele împlinite. În această întreprindere, părinții mei nu prea pot să-mi fie de ajutor. Școala și sponsorii mi-au oferit sprijin în momentul în care ei nu au putut. Și totuși, ei mi-au dorit întotdeauna binele chiar și atunci când nu mi l-au putut oferi.

Uneori, propriile greșeli i-au bătuit pe părinții mei. Alteori au fost situații nefericite înafara oricărui control. În mod ironic, am

dobândit multe lucruri tocmai din ceea ce mi-a lipsit: am învățat să merg mai departe, peste situații dureroase, am devenit tenace, am fost nevoită să știu întotdeauna ceea ce vreau de la cei din jurul meu și să mă țin cu dinții de visele mele. Am înțeles că nu trebuie să renunț niciodată doar fiindcă o anumită conjunctură e împotriva mea, că visele sunt realizabile atâta timp cât crezi cu adevărat în ele.

Tatăl meu ar fi vrut să mă vadă avocat sau judecător. Obișnuia să spună în glumă cunoscuților: „Să așteptați voi să ajungă fata mea avocat! Toată viața m-ați judecat.....ei, acum, fata mea o să vă judece pe voi toți!”. Eu reprezint în acele momente pentru el triumful asupra unei vieți parșive și care i-a fost de multe ori potrivnică. Poate din această nevoie de dreptate a încolțit și dorința mea de a deveni într-o bună zi polițist. Să institui ordinea într-o lume în care haosul este legea. Să îndrept nedreptul.

## Vis pentru viața mea

### *Creangă Mădălina*

Se apropie bacalaureatul. Se va termina în curând și al doilea semestru. Școala (și cu ea, o frumoasă, dar scurtă parte a existenței noastre) s-a terminat. Viața, însă, abia începe....

Nu putem vorbi de regrete când ne referim la amintiri pe care mai târziu le vom păstra cu drag. Evenimente inițial neplăcute se transformă pentru oameni în delicioase oportunități de redeșteptare a copilăriei. Victoriile noastre răsunătoare se află în galeria momentelor dulci ale existenței noastre, dar ele nu sunt decât o mică parte a acestei imense colecții de memento-uri. Mici feste jucate colegilor, „porumbei” scăpați în timpul orei și alte categorii ale „comportamentului neregulamentar” devin poveștile spuse adesea de cei ajunși la vârsta senectuții. Poate pentru că toate aceste năzbâtii reprezintă perioada unui rău relativ inocent față de ceea ce ne așteaptă pe toți în existența noastră.

Totuși, nu trebuie să înăcrim ceea ce vom sărbători, până una alta, la sfârșitul acestei clase. Nu cinstim ceea ce a fost injust de-a lungul celor patru ani de liceu, din cei doisprezece de școală la festivitatea de încheiere, ci toastăm o ultimă oară în onoarea copilăriei. Bacalaureatul rămâne doar un examen, primul lucru scos parcă din contextul școlii, un fel de stare „limbo”, între școală și facultate.

Propun un toast: pentru durabilitatea prieteniiilor încheiate în liceu, pentru oamenii care ne-au dat lecții adevărate despre viață, mai ales pentru toți cei pe care-i iubim. Nu am fi reușit fără vreunul dintre ei, în niciun caz. Ar fi o amintire frumoasă.



## ...ce fac cu viața mea...?

*Marina Gavriliță*

...e una dintre întrebările care m-au chinuit și pe mine cu ceva timp în urmă, când am realizat că totul trece, totul se pierde, totul se transformă. E de fapt o întrebare simplă, care îți vine în minte oricui la un moment dat, și care (pentru a nu crea prea multe probleme) este ignorată. Dar ca orice lucru ignorat, revine mai târziu, într-o altă formă, când universul ce ți-l construiești se destramă, când lucrurile de care te-ai atașat (persoane, credințe, iluzii, lucruri materiale) îți dispar din preajmă. Nu poți să ignori așa ceva toată



viața. Ce sens au toate acestea? Din păcate (sau din fericire?) răspunsul nu-l poți găsi decât tu însuși/însăși dacă ai curaj și ești sincer cu tine. E o căutare care te însoțește mereu, poți s-o numești căutare de sine sau căutarea adevărului. E o căutare, pe care fiecare o încearcă într-un fel sau altul. Sunt așa de multe răspunsuri la întrebările ce ni le punem, și fiecare găsește răspunsul în alt fel sau în altă parte. Dar există o cale în toate acestea (unii caută prin bani, alții prin religie, alții prin yoga și ikebana). Există multe căi; problema e că tu singur trebuie să mergi pe ele. Trebuie să îți folosești propria judecată, intuiție, energie, libertate. Nu poți să te lași condus orbește de o ideologie sau alta, trebuie să *trăiești* totul. Partea bună e că o persoană realizată (care a găsit răspunsul

la căutările lui) recunoaște și apreciază o căutare sinceră a altcuiva, și încearcă să-l ajute, el îi recunoaște pe toți cei realizați din jurul său indiferent de felul cum au ajuns acolo, în același timp bucurându-se de diversitatea lumii.

Din fericire pentru mine, am reușit să descopăr unele din răspunsurile pe care le căutam, și de atunci s-au terminat chinuitoarele întrebări fără răspuns. E o revelație și o devenire, un moment în care descoperi în tine însuși izvorul fără sfârșit al vieții și realității. Fără să o știe, fiecare om are chiar în el însuși o mare putere, fiindcă fiecare om e o reflexie a universului, o picătură de apă într-un ocean, și în momentul în care conștiința aceasta devine realitate pentru tine ești transformat, și toate răspunsurile le găsești chiar în tine....

## Un vis frumos pentru țara mea!

*Florina Gângu*

- ***Oare care ar fi visele tale pentru țară?!***

Aș dori să-mi văd țara la cel mai ridicat nivel al traiului. Doresc acest lucru nu doar pentru a ajunge în topul celor mai bune state sau pentru a îndeplini anumite norme, ci pentru noi, cetățenii obișnuiți, pentru binele nostru și pentru că nu ne oprește nimeni să ne imaginăm România ca un stat dezvoltat din toate punctele de vedere.

- ***Tu îți dorești un trai mai bun?***

Eu îmi doresc acest lucru din toată inima. Sunt conștientă de faptul că nu pot să rămân doar la stadiul de a spera, dacă vreau ca acest vis să se îndeplinească.

- ***Te-ai gândit vreodată dacă ai fi în stare să participi la dezvoltarea țării tale?***

Prima întrebare care-mi vine în minte atunci când îmi pun această problemă este: „Cum aș putea eu singură să contribui la a îmbunătăți situația acestei țări?”. Depășind



această îndoială, realizez că noi toți suntem capabili să schimbăm România, dar avem nevoie de mai multă voință și de mult optimism. Ca țara noastră să mai urce o treaptă în ceea ce privește nivelul nostru de trai, nu trebuie decât să ne facem datoria!

- ***Care sunt datoriile față de țară?***

În primul rând, să respecti legile, deoarece acest lucru ar însemna disciplină, iar disciplina duce la progres.



În al doilea rând, nu pleca definitiv din țara ta! Fii profesorul copiilor neamului tău și, oricare ar fi serviciul tău, atâta timp cât îți desfășori munca în România, reprezinți un sprijin pentru stat!

Și, nu în ultimul rând, ești dator să încurajezi pe toți cei din jurul tău să lucreze la a schimba România în bine.

***Fii patriot!***

## Un oraș de vis

***Vlad Ungureanu***

Stau câteodată și mă gândesc că sunt foarte nemulțumit de ceea ce văd în jurul meu, în orașul Iași. Este, cu siguranță, un oraș istoric, cu multe monumente și obiective turistice care pot fi vizitate de oricine ajunge în zonă. Cu toate acestea, sunt aici lucruri care nu îmi plac deloc și pe care mi-ar plăcea să le schimb, măcar în imaginație.

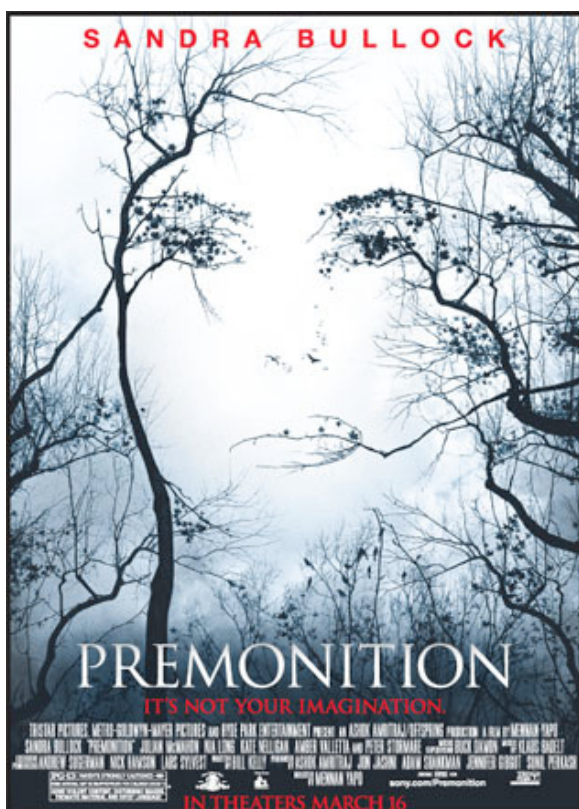
Într-un oraș de vis, ar exista mult mai multe facilități pentru un adolescent al secolului 21. În primul rând, am avea parte de un transport sigur (ferit de interesele hoților!...), de un transport rapid. Să ne imaginăm că am putea călători cu mașini zburătoare, performante, așa cum am văzut în filmul *Total Recall*.... Aș putea ajunge la școală, în felul acesta, în mai puțin de un minut. Să ne imaginăm, de asemenea, că trăim într-un oraș ecologic, perfect curat. Nu pot spera că oamenii vor renunța, vreodată, la obiceiul de a arunca deșeuri pe jos. Dar aș putea visa că vom avea în acest oraș, niște roboți, programați să facă, în permanență, curățenie. Nu în ultimul rând, mi-ar plăcea să pot face vizite virtuale în magazinele mari (pentru a evita aglomerația) și aș fi încântat să primesc comanda acasă, în mai puțin de cinci minute. Comanda ar putea fi adusă de roboții despre care v-am pomenit sau ar putea fi teleportată.



În orașul meu, de vis, școala m-ar pune mult mai puțin la treabă. Aș putea să învăț tot și încă foarte repede, intrând într-un somn, în care cunoștințele sunt programate să intre ele singure, în mintea mea. Bineînțeles că în această școală, noi elevii am avea stilouri automate care vor lua notițele, fără să fim nevoiți să ne mai mișcăm propria mână. Vă întrebați de ce am mai merge atunci la școală? Ca să ne întâlnim cu prietenii și să schimbăm impresii despre filme, weekend-uri și despre cele mai bune cluburi din oraș.

Dacă vă place orașul meu, vă invit pe toți să îl vizitați! În vis...





## Recenzia unui film-vis

### *Emanuela Chiriac*

Filmul *Premoniția* este un film interesant și captivant din toate punctele de vedere. Linda Hanson (Sandra Bullock) pendulează între vis și realitate după ce are o premoniție în legătură cu soțul său. Aceasta încearcă să schimbe cursul întâmplărilor, dar nu reușește.

Este Joi. Cele două fete ale sale sunt la școală, iar pentru Linda Hanson, nu este decât o zi obișnuită. Dar totul se va schimba în momentul în care poliția sună la ușa ei. Este informată că soțul ei Jim, a murit cu o zi în urmă într-un accident de mașină. Ea își ia fetele de la școală și le zice despre nenorocire. Cu greu, Linda reușește să treacă peste șocul acestei zile. Dar când se trezește a 2a zi, ea observă că nu este Vineri, cum ar trebui să fie, ci este Luni, înaintea accidentului. Ea crede că a avut un coșmar, dar următoarea zi când se trezește, își dă seama că este Sâmbata, a 2a zi după moartea soțului ei. Și așa trec cele 7 zile ale săptămânii, călătorind într-un fel în trecut și în viitor. Dar nu trece mult timp până își dă seama că totul se întâmplă cu un scop. Oare va putea ea să îl salveze pe Jim, acum că știe tot ce se va întâmpla?

## Cronica de film- Inception

### *Claudiu Mihalcea*

Dom Cobb (Leonardo DiCaprio) este un hoț priceput, cel mai bun în domeniul periculoasei arte a extracției, adică al furtului de informații și secrete prețioase din subconștientul oamenilor în timp ce aceștia visează, moment în care mintile lor sunt cele mai vulnerabile

Rara abilitate a lui Cobb i-a conferit un statut de profesionist extrem de căutat, de o valoare inestimabilă în complicata lume a spionajului tehnologic, dar l-a făcut în același timp să piardă tot ceea ce era mai important pentru el și l-a transformat într-un fugar internațional. Acum i se oferă o șansă să recapete tot ceea ce a pierdut: o ultimă misiune i-ar putea reda viața de dinainte dacă reușește un lucru imposibil, opusul extracției de informații-implantarea lor în mintea cuiva.

Însă un inamic periculos urmărește fiecare mișcare a lui Cobb și a echipei sale, în scopul de a-i împiedica să-și ducă la îndeplinire misiunea. Iar Cobb este singurul care ar fi putut anticipa acest lucru.



## Visuri profetice - partea a doua

*Anca Poloșan*

Istoria lui Iosif este foarte bine conturată în Geneză, de la capitolul 37 până la 50 inclusiv, Dumnezeu revelându-Se prin visurile profetice care mai târziu s-au împlinit conform planului Său.

Iosif, cel de-al unsprezecelea fiu al lui Iacov și primul fiu al Rahelei, nu ieșea niciodată din voia părinților săi și se temea de Dumnezeu, fiind răsplătit pentru ascultarea sa cu o haină pestriță. „Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei și toți au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească” (Geneza 37:4).

Într-o noapte, el a avut un vis pe care l-a relatat fraților săi: „Noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului, și iată că snopul meu s-a ridicat și a stătut în picioare; iar snopii voștri l-au înconjurat și s-au aruncat cu fața la pământ înaintea lui” (Geneza 37:7). Ei l-au invidiat și mai tare, fără a realiza că acel vis se va adevăra, chiar din momentul în care a fost vândut Faraonului. Mergând să ducă mâncare fraților săi, Iosif a fost capturat de către aceștia, aruncat într-o groapă și vândut mai apoi unor ismaeliți din Egipt. Însă și în acel moment Dumnezeu a fost cu el și toate aceste tragedii au mers în favoarea lui Iosif.



El a căpătat respectul stăpânului său egiptean, care l-a luat în îngrijirea sa, l-a numit „mai mare peste casa lui”, și i-a încredințat tot ce avea. Văzând acestea, nevasta stăpânului său a încercat să-l silească să se culce cu ea. Iosif a fost aruncat în temniță tocmai pentru că a refuzat. Acolo el a tălmăcit visurile paharnicului și pitarului împăratului care s-au împlinit întocmai după cum au fost deslușite de Iosif. Pitarul a fost spânzurat, în timp ce paharnicul a fost pus din nou în slujba sa. După doi ani a avut și Faraon un vis ciudat: „În visul meu se făcea că stăteam pe malul râului. Deodată șapte vaci grase la trup și frumoase la chip s-au suit din râu, și au început să pască prin mlaștini. După ele, s-au suit alte șapte vaci, slabe, foarte urâte la chip și sfrijite[...] care le-au mâncat pe cele șapte vaci dintâi, care erau grase” (Geneza 41:17-20). În vis se mai făcea că șapte spice frumoase care creșteau pe același pai au mâncat alte șapte spice slabe, arse de vântul de răsărit.



Venind în fața lui Faraon, Iosif i-a deslușit visul: i-a spus că prin acestea Dumnezeu îi vestea că vor veni șapte ani roditori și după ei vor urma șapte ani neroditori, o foamete mare. Pentru că a salvat Egiptul prin această tălmăcire, Iosif a fost numit mai mare peste casa Faraonului și i s-a dat în grijă

întreaga țară. Egiptul s-a pregătit pentru perioada grea; astfel, în timp ce în Canaan domnea penuria, în Egipt era belșug. Frații lui s-au dus să cumpere hrană din Egipt, neștiind că vizirul din fața lor era chiar cel pe care cu ani în urmă îl vânduseră ca și sclav.

În tot ce a făcut, Iosif a dat dovadă de ascultare și de credință. El reușește să biruiască răul prin bine, reunit fiind cu familia în Egipt: „Voi negreșit v-ați gândit să-mi faceți rău. Dar Dumnezeu a schimbat răul în bine” ( Geneza 50:20).

## Între vis și realitate

### *Păduraru Ramona*

Mă uit prin prisma anilor la o perioadă de basm din viață, una detașată de tot ceea ce vom trăi ulterior, ce pare a-mi reveni în memorie de demult: firavul vis numit copilărie. Această închipuire, plutind ca o pagină printre ani, a crescut treptat de la abecedar, la biologie, chimie, până la filozofie.

Ceea ce a început ca o joacă a devenit o viață. Nu a fost întotdeauna ușor. Au fost și secvențe de coșmar pe parcurs: piedicile calculate ale matematicii și alte vise nebunești ne-au condus până-n liceu.

Liceul..... aici am întâlnit cei mai buni prieteni, unii dintre ei chiar profesori înțeleghători care nu au încetat niciodată să mă ajute, îndrumându-mă (sau doar încercând) pe calea cea bună. Era o nouă etapă a visului meu; am intrat în contact cu oameni necunoscuți și cu viziuni diferite. Cu toate acestea, cea mai frumoasă perioadă a închipuirii mele a avut loc aici: prieteni buni, întâmplări haioase, teste dure, succese și reușite așisderea. Am avut binecuvântarea de a ajunge la o școală creștină.

Dar acum copilăria s-a terminat și mă aflu într-un moment al deciziei. Realitatea este crudă, și totuși toți îndrăznim să avem visuri și să le și punem în aplicare. Visul copilăriei a fost un dat, dar trebuie să lupt pentru dorințele care-i urmează. Să sperăm că vom reuși cu toții să ne împlinim dorințele.



### Colectivul clasei:

- Emanuela Creangă
- Rîbca Victoria
- Chiriac Iuliana
- Scurtu Gianina
- Nistor Daniel
- Amarghioalei Simona
- Pânzaru Emil
- Răileanu Petronela
- Creangă Mădălina
- Marina Gavriliță
- Gângu Florina
- Vlad Ungureanu
- Chiriac Emanuela
- Claudiu Mihalcea
- Anca Poloșan
- Păduraru Ramona